

על הפרשה ועניני דיומא

זהר הקדוש מתוך מדבש עם פרוש

הל"ק ב - פרשת נשא		
מחוק מדבש	וילנא	יום
קלט-קמדר	קבו ע"ב	ראשון
קנד-קנא	קכז ע"א	שני
קנח-קנח	קכז ע"ב	שלישי
קנח-קסו	קכט ע"א	רביעי
קסו-קענ	קכט ע"ב	חמישי
קע-קפ	קל ע"א	שישי
קפ-קצ	קל ע"ב	שבת

לשמיעת שיעורי עמוד היומי
- בלש"ק ובאדיש -
03.617.11.40

עלון מס' 261 | פרשת וישלח תשפ"ד

יו"ל בעזרה ש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים



יעקב בקש מה' יתברך חסד חנם

קטנתי מכל החסדים, אמאי הוה אצטרף האי עם האי, אלא אמר יעקב, את אבטחת לי לאוטבא עמי, ואנא ידענא דכל עובדך פלהו על תנאי, הא אנא לית בי זכותא, דהא קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך, וכל מה דעבדת לי עד יומא לאו בגין זכותאי הוה, אלא בגינך הוא דעבדת לי, וההוא טיבו וקשוט בגינך הוה, דהא פד עברנא בקדמיתא דהוינא אזיל מקמי דעשו, יחידאי עברנא ליה לההוא נהרא, ואנת עבדת עמי טיבו וקשוט, דהא אנא השתא מעבר ליה בתרי משיריין, אינון תרין משיריין דפליג.

יעקב הורה לבאי עולם, לסדר שבחו של מקום לפני התפלה

עד הכא סדורא דשבחא דמריה, מפאן ולהלאה בעא מה דאצטרף ליה, לאחזאה לכל בני

מתוך מדבש

את הירדן בתחלה פשהייתי הולך ובורח מפני עשו, יחידאי עברנא ליה לההוא נהרא יחידי עברתי את הירדן, ואנת עבדת עמי טיבו וקשוט ואתה עשית עמדי חסד ואמת, כי דהא אנא השתא מעבר ליה בתרי משיריין שהרי עתה אני עובר את הירדן בשתי מחנות, ומפרש אינון תרין משיריין דפליג הם אותם השתי מחנות שחלק, ורצונו לומר שךף אמר יעקב להקדוש ברוך הוא הרי גם עד עתה כל מה שעשית עמדי היה חסד ואמת ולא בזכותי, כן גם להבא תעשה עמדי חסד חנם שאנצל מעשו הרשע, הרי שכל דבריו הם מסדרים וקשורים זה בזה.

(דף קסט ע"א, ובביאורינו כרך ג עמ' תקלא-תקלב)

יעקב הורה לבאי עולם, לסדר שבחו של מקום לפני התפלה

עד הכא סדורא דשבחא דמריה עד פאן סדר יעקב שבחו של מקום, ורצונו לומר סדר השבחים הם בשלש ראשונות של השמונה עשרה ועל ידי זה נפתחות שלש ספירות הראשונות של בחינת התפארת, מפאן ולהלאה בעא מה דאצטרף ליה מפאן ולהלאה בקש יעקב מה

יעקב בקש מה' יתברך חסד חנם

קטנתי מכל החסדים שואל אמאי הוה אצטרף האי עם האי למה היה צריך יעקב לומר קטנתי וגו', אחר שאמר לפני זה, ה' האומר אלי שוב לארצך ולמולדתך ואיטיבה עמך, מה שיכות יש בין זה לזה, אלא כף אמר יעקב, את אבטחת לי לאוטבא עמי אתה הבטחת להטיב עמי שאמרת ואיטיבה עמך, ואנא ידענא דכל עובדך פלהו על תנאי אבל אני יודע שכל מעשיך והבטחתך הם על תנאי אם האדם יהיה ראוי באותה שעה, הא אנא לית בי זכותא והרי אני יודע שאין בי זכות, דהא קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך פרוש קטנתי על ידי רבוי חסדים שעשית פכו עמדי, וכל מה דעבדת לי עד יומא לאו בגין זכותאי הוה וכל מה שעשית לי עד היום לא היה בשביל זכיותי, אלא בגינך הוא דעבדת לי אלא למענך בשביל מדת טובך וחסדך עשית לי טובות, וההוא טיבו וקשוט בגינך הוה ואותו החסד והאמת היה בשביל מדת טובך, ועוד כי החסד אשר עשית עמדי לא מעט היה דהא פד עברנא בקדמיתא דהוינא אזיל מקמי דעשו שהרי כשעברתי



עֲלָמָא, דְּאַצְטְרִיף לִיה לְבַר נֶשׁ לְסִדְרָא שְׁבַחָא דְמֵאֲרִיָּה בְּקִדְמִיתָא, וְלִבְתַּר יִבְעֵי בְּעוֹתִיָּה, דְּהִכֵּי
עֲבַד יַעֲקֹב, בְּקִדְמִיתָא סִדֵּר שְׁבַחָא דְמֵרִיָּה, וְלִבְתַּר דְּסִדֵּר שְׁבַחָא אָמַר בְּעוֹתִיָּה דְּאַצְטְרִיף לִיה,
הָדָא הוּא דְכְּתִיב הִצִּילֵנִי נָא מִיַּד אַחֵי מִיַּד עֲשׂוּ פִי יִרְא אֲנֹכִי אֲתוּ פֶּן יָבֹוא וְהִפְנִי אִם עַל בְּנִים.

הַמְתַּפְּלֵל, צְרִיף לְפָרֵשׁ בְּקִשְׁתּוֹ בְּשִׁפְהַ בְּרוּרָה

מִפְּאֵן מֵאֵן דְּצִלֵי צְלוֹתִיָּה, דְּבְעֵי לְפָרֵשׁא מְלוּי פְּדָקָא יָאוּת, הִצִּילֵנִי נָא, וְאִי תִימָא דְהָא שׁוֹבְתָ
לִי מְלָכֹן, מִיַּד אַחֵי, וְאִי תִימָא קְרִיבִין אוֹחְרָנִין סְתָם אַחִין אַקְרוּן, מִיַּד עֲשׂוּ, מֵאִי
טַעֲמָא, בְּגִין לְפָרֵשׁא מְלָה פְּדָקָא יָאוּת, וְאִי תִימָא אָנָא אַמְאִי אַצְטְרִיף, פִּי יִרְא אֲנֹכִי אֲתוּ פֶּן
יָבֹוא וְהִפְנִי, בְּגִין לְאַשְׁתְּמוּדְעָא מְלָה לְעִילָא, וְלְפָרֵשׁא לָהּ פְּדָקָא יָאוּת וְלֹא יִסְתִּים מְלָה.

הִישׁוּעָה שְׁעוֹשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְיִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל, וְלְצַדִּיקִים בְּפָרְט, בָּאָה מְעַט מְעַט

וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִי עָלָה הַשָּׁחַר, וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלְּחֶךָ כִּי אִם בְּרַכְתָּנִי, רַבִּי יְהוּדָה פֶּתַח וְאָמַר,
(שִׁיר ו' י') מִי זֹאת הַנְּשֻׁקָפָה כְּמוֹ שָׁחַר יָפֶה כְּלָבָנָה בְּרָה פַחְמָה אֵימָה פְּנִדְגָלוֹת, הָאִי

מֵתוֹק מִדְּבַשׁ

פְּקוּיָא, כְּדִי שְׁמַדַּת הַמְּלָכוֹת [הַשְּׂכִינָה] תִּזְדַּקֵּק לְקִים אֵת
בְּקִשְׁתּוֹ, כִּי כֵן הַתְּפִלָּל יַעֲקֹב הִצִּילֵנִי נָא, וְהוֹסִיף לוֹמַר
וְאִי תִימָא דְהָא שׁוֹבְתָ לִי מְלָכֹן וְאִם תֹּאמַר כְּכֹר הִצִּילֵת
אוֹתִי מְלָכֹן, לְכֵן אָמַר הִצִּילֵנִי מִיַּד אַחֵי, וְאִי תִימָא
קְרִיבִין אוֹחְרָנִין סְתָם אַחִין אַקְרוּן וְאִם תֹּאמַר שְׁסִתָּם
קְרוּבִים אַחֵרִים נִקְרְאִים אַחִים, וְכִשְׁבִּילָם אֲנִי מִבְּקֵשׁ שְׁתַּצִּילֵנִי
מֵהֶם, לְכֵן פִּרְשׁ וְאָמַר מִיַּד עֲשׂוּ שֶׁהוּא אַחֵי, מֵאִי טַעֲמָא
לְמָה הִיָּה צְרִיף לוֹמַר כָּל אֵלֵי הַפְּרָטִים, בְּגִין לְפָרֵשׁא
מְלָה פְּדָקָא יָאוּת כְּדִי לְפָרֵשׁ בְּקִשְׁתּוֹ אֵל הַמְּלָכוֹת כְּרָאוּי,
וְהוֹסִיף עוֹד וְאָמַר וְאִי תִימָא אָנָא אַמְאִי אַצְטְרִיף וְאִם
תֹּאמַר לְמָה אֲנִי צְרִיף לְבְקֵשׁ שְׁתַּצִּילֵנִי, כִּי יִרְא אֲנֹכִי אֲתוּ
פֶּן יָבֹוא וְהִפְנִי אִם עַל בְּנִים, בְּגִין לְאַשְׁתְּמוּדְעָא מְלָה
לְעִילָא כְּדִי שִׁכַּר וַיִּזְדַּע דְּבַר בְּקִשְׁתּוֹ לְמַעְלָה, וְלְפָרֵשׁא
לָהּ פְּדָקָא יָאוּת וְלֹא יִסְתִּים מְלָה וְלְפָרֵשׁ בְּקִשְׁתּוֹ כְּרָאוּי
לְמַלְכוֹת [הַשְּׂכִינָה] וְלֹא יִסְתִּים הַדְּבַר.

(דף קסט ע"א, ובביאוריניו כרך ג עמ' תקלג)

הִישׁוּעָה שְׁעוֹשָׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
לְיִשְׂרָאֵל בְּכָלֵל, וְלְצַדִּיקִים בְּפָרְט, בָּאָה
מְעַט מְעַט

וַיֹּאמֶר שְׁלַחֲנִי כִי עָלָה הַשָּׁחַר, וַיֹּאמֶר לֹא אֲשַׁלְּחֶךָ
כִּי אִם בְּרַכְתָּנִי כְּדִי לְפָרֵשׁ פְּסוּק זֶה רַבִּי יְהוּדָה
פֶּתַח וְאָמַר הַקְּדוֹשׁ לְפָרֵשׁ מֵה שְׁכָתוֹב מִי זֹאת הַנְּשֻׁקָפָה

שְׁהִיָּה צְרִיף לוֹ, כִּי אַחַר שְׁנִפְתָּחוּ הַשְּׁלֵשׁ רֵאשׁוֹנוֹת יְכוּל
לְשֹׂאֵל שְׁאֵלוֹתָיו שֶׁהֵם בְּכַחֲנִית הַתְּפָאֲרַת עִם הַמְּלָכוֹת
[הַשְּׂכִינָה], לְאַחְזָאָה לְכָל בְּנֵי עֲלָמָא וְכָא לְהוֹרוֹת לְכָל
בְּנֵי הָעוֹלָם, דְּאַצְטְרִיף לִיה לְבַר נֶשׁ לְסִדְרָא שְׁבַחָא
דְּמֵאֲרִיָּה בְּקִדְמִיתָא שְׁצִרִיף לוֹ לְאָדָם לְסִדֵּר שְׁבַחוֹ שֶׁל
מְקוֹם תְּחִלָּה, וְלִבְתַּר יִבְעֵי בְּעוֹתִיָּה וְאַחַר כֵּן יִבְקֵשׁ
בְּקִשְׁתּוֹ, דְּהִכֵּי עֲבַד יַעֲקֹב שְׁכָכָה עֲשֵׂה יַעֲקֹב, בְּקִדְמִיתָא
סִדֵּר שְׁבַחָא דְמֵרִיָּה בְּתַחֲלָה סִדֵּר שְׁבַחוֹ שֶׁל מְקוֹם בְּמָה
שְׁאָמַר אֱלֹהֵי אַבִּי וְגו', וְלִבְתַּר דְּסִדֵּר שְׁבַחָא אָמַר
בְּעוֹתִיָּה דְאַצְטְרִיף לִיה וְאַחַר שְׁסִדֵּר אֵת הַשְּׁבַח אָמַר
בְּקִשְׁתּוֹ שְׁהִיָּה צְרִיף, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׁכָתוֹב הִצִּילֵנִי
נָא מִיַּד אַחֵי מִיַּד עֲשׂוּ פִי יִרְא אֲנֹכִי אֲתוּ, פֶּן יָבֹוא
וְהִפְנִי אִם עַל בְּנִים הִרִי שְׁבַקֵּשׁ בְּקִשְׁתּוֹ אַחַר שְׁסִדֵּר
תְּחִלָּה שְׁבַחוֹ שֶׁל מְקוֹם.

(דף קסט ע"א, ובביאוריניו כרך ג עמ' תקלב)

הַמְתַּפְּלֵל, צְרִיף לְפָרֵשׁ בְּקִשְׁתּוֹ בְּשִׁפְהַ בְּרוּרָה

מִפְּאֵן מִפְּסוּק זֶה שֶׁל הִצִּילֵנִי נָא יֵשׁ לְלַמּוֹד מֵאֵן דְּצִלֵי
צְלוֹתִיָּה מִי שְׁמַתְּפִלָּל תְּפִלָּתוֹ, דְּבְעֵי לְפָרֵשׁא מְלוּי
פְּדָקָא יָאוּת שְׁצִרִיף לְפָרֵשׁ דְּכָרְיוֹ כְּרָאוּי, הַטַּעַם כִּי הַתְּפִלָּה
הִיא בְּמַלְכוֹת [הַשְּׂכִינָה], וְסִגְלָתָהּ בְּדְבָרִים הַנְּגַלִּים וּמְפָרְשִׁים,
לְכֵן צְרִיף לְפָרֵשׁ הַדְּבָרִים הַיֵּטִב שֶׁלֹּא יִהְיֶה בָּהֶם שׁוּם

קרא אוקמוה ואתמר, אבל מי זאת הנשקפה, אלין אינון ישראל, בזמנא דקדשא בריה הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא, כדין יפתח לון פתחא דנהורא (דהיא) דקיק זעיר, ולבתר פתחא אחרינא דאיהו רב מניה, עד דקדשא בריה הוא יפתח לון תרעין עלאין פתיחין לארבע רוחי עלמא, וכן כל מה דעביד קדשא בריה הוא לישראל ולצדיקייא די בהו, הכי פלהו ולאו בזמנא חדא.

לבר נש דאתיהיב בחשוכא, ודיווריה הוה בחשוכא תדיר, כד יבעון לאנהרא ליה בעינין לאפתחא ליה נהורא זעירתא פעינא דמחטא, ולבתר רב מניה, וכדין בכל זמנא, עד דינהרון ליה כל נהורא פדקא יאות, כף אינון ישראל כמה דאת אמר (שמות כג ל) מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה וגו'. וכן למאן דאתי אסוותא, לאו איהו בשעתא חדא, אלא זעיר עד דיתתקף.

הארותן של ישראל, בדגמת אור השחר

תא חזי, בעוד דאתחשף יממא ואתכסיא נהורא ואתי צפרא, יתנהיר בקדמיתא זעיר זעיר, עד דיתרבי נהורא פדקא יאות, דהא פיון דקדשא בריה הוא יתער לאנהרא לה לכנסת

מתוק מדבש

תמיד בחשף, כד יבעון לאנהרא ליה פאשר ירצו להאיר לו, בעינין לאפתחא ליה נהורא זעירתא פעינא דמחטא, ולבתר רב מניה בתחלה צריכים לפתוח לו אור קטן מאד פנקב המחט, ואחר זה אור יותר גדול ממנו, וכדין בכל זמנא וכן בכל פעם יותר ויותר, עד דינהרון ליה כל נהורא פדקא יאות עד שיאירו לו כל האור פראוי לו. כף אינון ישראל כף הם ישראל, כמה דאת אמר מעט מעט אגרשנו מפניך עד אשר תפרה ונחלת את הארץ, אף על פי שאין מכאן ראיה בעצם אבל הוא זכר לדבר. וכן למאן דאתי אסוותא ועוד משל למי שבאה לו רפואה, לאו איהו בשעתא חדא אלא זעיר עד דיתתקף אינה באה בשעה אחת אלא מעט מעט עד שיתחזק ויתרפא לגמרי.

(דף קע ע"א, ובביאורינו כרך ג עמ' תקמ"ג-תקמ"ד)

הארותן של ישראל, בדגמת אור השחר ומסיק דבריו ואמר תא חזי בעוד דאתחשף יממא ואתכסיא נהורא ואתי צפרא בא וראה בעוד שחשף היום והאור מכסה והבקר בא ומתחיל להאיר, יתנהיר בקדמיתא זעיר זעיר עד דיתרבי נהורא פדקא יאות יאיר מתחלה מעט מעט עד שיתגדל האור ויאיר אור השמש פראוי להיות, דהא פיון דקדשא בריה הוא יתער לאנהרא לה לכנסת ישראל כמו כן בשעה

כמו שחר יפה כלכנה ברה פחמה אימה פנודלות, ואמר האי קרא אוקמוה ואתמר פסוק זה כבר בארוהו חכמינו זכרונם לברכה ונאמר פרושו במדרשים, אבל עתה נפרש באפן זה, מי זאת הנשקפה פרושו אלין אינון ישראל זה נאמר על ישראל, בזמנא דקדשא בריה הוא יוקים לון ויפיק לון מן גלותא בזמן שהקדוש ברוך הוא יקים אותם ויוציאם מן הגלות, רצונו לומר שבתחלה תהיה להם קצת התקוממות שלא יהיו נדושים עוד תחת רגלי האויבים, ואחר כך תצמח הגאולה מעט מעט כדמפרש ואזל, כדין יפתח לון פתחא דנהורא דקיק זעיר אז יפתח להם הקדוש ברוך הוא פתח של אור דק וקטן מאד מצד המלכות [השכינה], ולבתר פתחא אחרינא דאיהו רב מניה ולאחר זה יפתח להם פתח אחר שהוא גדול ממנו מצד בחינת התפארת, עד דקדשא בריה הוא יפתח לון תרעין עלאין פתיחין לארבע רוחי עלמא עד שהקדוש ברוך הוא יפתח להם שערים עליונים פתוחים לארבע רוחות העולם מצד הבינה, וכן כל מה דעביד קדשא בריה הוא לישראל ולצדיקייא די בהו וכן כל מה שהקדוש ברוך הוא עושה לישראל ולצדיקים שבהם בפרטות, הכי פלהו ולאו בזמנא חדא פן הוא כל ישועתם שבאות מעט מעט ולא בפעם אחת. (רמ"ק ומפרסיס)

לבר נש דאתיהיב בחשוכא ודיווריה הוה בחשוכא תדיר משל לאדם שהיה נתון בחשך ודירתו היתה

ישראל, יתנהיר בקדמיתא כמו שחר דאיהי אופקא, ולבתר יפה כלבנה, ולבתר ברה פתמה, ולבתר אימה פנדגלות כמה דאתמר.

העושה מצוה באבריו, מתוק אברי הקדשה בקומה העליונה

על פן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה וגו', פי נגע בכף ירף יעקב בגיד הנשה, דאפילו בהנאה אסור, ואפילו ליהביה לכלבא, ואמאי אקרי גיד הנשה, פלומר גיד דאיהו מנשה לבני נשא מפולחנא דמאריהון, ותמן הוא יצר הרע רביע, וכיון דאתדבק עם יעקב, לא אשפח אתר דיכיל לאתגברא עליה דיעקב, בגין דכל שייפי גופא סייעי ליעקב, וכלהו הוו תקיפין, ולא הוה בהון חולשא.

מה עבד ויגע בכף ירכו בגיד הנשה, בזיניה, ביצר הרע דאיהו זיניה ואתריה, ומתמן אתי יצר הרע על בני נשא, ובגין פך אמרה אורייתא לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, כמה דאמרו חברייהא בשייפין דבר נש דרמיז לעילא, אי טב טב, ואי ביש ביש, ובגין פך

מתוק מדבש

עם יעקב, לא אשפח אתר דיכיל לאתגברא עליה דיעקב לא מצא מקום שייכל להתגבר על יעקב, בגין דכל שייפי גופא סייעי ליעקב לפי שכל אברי גופו סייעו ליעקב, וכלהו הוו תקיפין ולא הוה בהון חולשא וכלם היו חזקים בקיום המצות ולא היה בהם אבר אחד חלש, לפי שעל ידי קיום המצוה השייכת לאותו האבר מתחזק אותו האבר לפי שמשרה עליו כח הקדשה, ומשום שיעקב היה עובד ה' בכל לב ונפש בכל אחד מאבריו עד שקדש אותם, לכן היו כל אבריו חזקים ולא מצא המלאך שום אבר פנוי לאחוז בו.

מה עבד מה עשה המלאך, ויגע בכף ירכו בגיד הנשה היינו בזיניה ביצר הרע דאיהו זיניה ואתריה במינו ביצר הרע שהוא מינו ושם הוא מקומו, ומתמן אתי יצר הרע על בני נשא ומשם בא ומתפשט היצר הרע על בני אדם, ובגין פך אמרה אורייתא ובשביל זה אמרה התורה לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה, כמה דאמרו חברייהא בשייפין דבר נש דרמיז לעילא כמו שאמרו החברים שכל אבריו של אדם רמוזים למעלה, אי טב טב אם אבריו טובים שקיים בהם מצות ה', אז רומזים על שעור קומת אדם דקדשה, ואי ביש ביש ואם עשה בהם עונות אז רומזים על שעור קומת אדם בליעל, ובגין פך כל שייפא מתקיף שייפא ובשביל זה כל אבר שעושה בו מצוה מתוק אבר של קדשה שכנגדו בקומה העליונה, על דרך (פסלים סח לה)

שהקדוש ברוך הוא יתעורר להאיר לכנסת ישראל, יתנהיר בקדמיתא כמו שחר דאיהי אופקא אייר מתחלה כמו שמאיר השחר שהוא שחר וחשף פתחלה, ולבתר יפה כלבנה ולאחר השחר אייר פאור הלבנה, ולבתר ברה פתמה ולאחר זה אייר פאור החמה, ולבתר אימה פנדגלות כמה דאתמר ולאחר זה אייר פנדגלות פרוש כישראל שהיו מסדרים בדגלים בצאתם ממצרים כמו שנאמר לעיל. (דף קע ע"א, וכביאוריניו כרך ג עמ' תקמה)

העושה מצוה באבריו, מתוק אברי הקדשה בקומה העליונה

על פן לא יאכלו בני ישראל את גיד הנשה וגו', פי נגע בכף ירף יעקב בגיד הנשה ואמר שלא רק באכילה אסור דאפילו בהנאה אסור ואפלו לתתו לכלב, ושואל ואמאי אקרי גיד הנשה ולמה נקרא גיד הנשה, ואמר פלומר גיד דאיהו מנשה לבני נשא מפולחנא דמאריהון פרוש הוא גיד שמשפח את בני אדם האוכלים אותו מעבודת קונם, ואפשר דקים להו פי האוכל אותו מטביע בלבם לסור מאתרי ה', והטעם פי ותמן הוא יצר הרע רביע פי הוא משפן ומושב היצר הרע באדם ושם הוא רובץ (ומשם הוא מתפשט לחלל השמאלי שבלב, בסוד קס"ג י ז) לב פסיל לשמאלו) לכן היה כח להמלאך לאחוז בו, וכיון דאתדבק עם יעקב וכיון שהמלאך התאבק

כָּל שְׂיִיפָא מִתְקִיף שְׂיִיפָא, וְדַאי גִיד הַנְּשָׂה מִתְקִיף לְיֵצֵר הָרַע דְּהוּא זִינְיָה, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יֹאכְלוּ לֶיהָ, דְּלֹאוּ אֵינּוּן מִסְטָרִיָּה וּמְזִינְיָה.

רמ"ח אברי האדם, בנגד רמ"ח מצות עשה, ורמ"ח מלאכי השכינה

בְּגִין דְּאִית בְּבֵר נֶשׂ רמ"ח שְׂיִיפִין, לְקַבֵּל רמ"ח פְּקוּדֵין דְּאוֹרֵייתָא דְּאֵינּוּן לְמַעַבְד אֲתִיְהִבוּ, וְלְקַבֵּל רמ"ח מְלָאכִין דְּאֲתִלְבַּשְׁת בְּהוּן שְׂכִינְתָּא וּשְׂמָא דְּלַהוּן פְּשָׂמָא דְּמֵאֲרִיְהוּן, וְאִית בְּבֵר נֶשׂ שִׁס"ה גִידִין, וְלְקַבֵּל הוּן שִׁס"ה פְּקוּדֵין דְּלֹאוּ אֵינּוּן אֲתִיְהִבוּ לְמַעַבְד, וְלְקַבֵּל שִׁס"ה יוֹמֵי שְׁתָּא, וְהָא תְּשַׁעָּה בְּאָב חַד מְנַהוּן, דְּאִיהוּ לְקַבֵּל סמא"ל, דְּאִיהוּ חַד מְאִינּוּן שִׁס"ה מְלָאכִין (ג"א יומין), וּבְגִין כֶּף אֲמָרָה אוֹרֵייתָא לֹא יֹאכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִיד הַנְּשָׂה, אֶת לֹא־סָגָא תְּשַׁעָּה בְּאָב, דְּלֹא אֶכְלִין בִּיהָ וְלֹא שְׁתִּין, וּבְגִין כֶּף חֲזָא קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא כְּלָא, וְנִרְמַז בְּהוּן רְמַז לְיַעֲקֹב.

מתוק מדבש

מִתְלַבַּשְׁת בָּהֶם, וּשְׂמָא דְּלַהוּן פְּשָׂמָא דְּמֵאֲרִיְהוּן וּשְׂמָם הוּא כְּשֵׁם רְבוּנָם, וְאִית בְּבֵר נֶשׂ שִׁס"ה גִידִין וְלְקַבֵּל הוּן שִׁס"ה פְּקוּדֵין דְּלֹאוּ אֵינּוּן אֲתִיְהִבוּ לְמַעַבְד וְיֵשׁ בְּאֲדָם שִׁס"ה גִידִים וּכְנַגְדָם שִׁס"ה מְצוֹת שְׁלֹא נִתְּנוּ לַעֲשׂוֹתָם, וְלְקַבֵּל שִׁס"ה יוֹמֵי שְׁתָּא וְהֵם כְּנַגְד שִׁס"ה יְמוֹת הַשָּׁנָה, וְהָא תְּשַׁעָּה בְּאָב חַד מְנַהוּן דְּאִיהוּ לְקַבֵּל סמא"ל וְהִנֵּה תְּשַׁעָּה בְּאָב הוּא אֶחָד מֵהֶם וְהוּא כְּנַגְד הַס"מ, דְּאִיהוּ חַד מְאִינּוּן שִׁס"ה יוֹמִין שֶׁהוּא שׁוֹלֵט עַל אֶחָד מִשִּׁס"ה יָמִים, וְהִינּוּ תְּשַׁעָּה בְּאָב, וּבְגִין כֶּף אֲמָרָה אוֹרֵייתָא וּלְפִיכֶף אֲמָרָה הַתּוֹרָה לֹא יֹאכְלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת גִיד הַנְּשָׂה מִלַת אֶת, לֹא־סָגָא תְּשַׁעָּה בְּאָב דְּלֹא אֶכְלִין בִּיהָ וְלֹא שְׁתִּין בָּאָה לְרַבּוֹת תְּשַׁעָּה בְּאָב שְׂאִין אוֹכְלִים בּוּ וְלֹא שׁוֹתִים בּוּ, לְפִי שֶׁהוּא כְּנַגְד גִיד הַנְּשָׂה וּכְנַגְד הַס"מ, וּבְגִין כֶּף חֲזָא קִדְשָׁא בְּרִיף הוּא כְּלָא וּכְשִׁבִיל זֶה רָאָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּף הוּא אֶת הַכֵּל, וְנִרְמַז בְּהוּן רְמַז לְיַעֲקֹב וְנִרְמַז בָּהֶם רְמַז לְיַעֲקֹב.

(דף קע ע"ב, ובביאורינו כרך ג עמ' תקמו-תקמט)

תְּנוּ עַז לֹא־לֵה"ם, וְאִם חֵס וְשְׁלוֹם עוֹבֵר עֲבָרָה בְּאֶחָד מֵאֲבָרֵי מַחְזֵק הָאֲבֵר הַעֲלִיּוֹן שֶׁל קוֹמַת הַקְּלִפָּה שְׁכַנְגְדוּ וְנִתְּנָן בּוּ כַח שְׂעֵנִישׁ אוֹתוֹ, וְדַאי גִיד הַנְּשָׂה מִתְקִיף לְיֵצֵר הָרַע דְּהוּא זִינְיָה וְדַאי הָאוֹכֵל גִיד הַנְּשָׂה מַחְזֵק אֶת הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁהוּא מִינּוּ שֶׁל גִיד הַנְּשָׂה, וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יֹאכְלוּ לֶיהָ דְּלֹאוּ אֵינּוּן מִסְטָרִיָּה וּמְזִינְיָה לְכֹן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא יֹאכְלוּ אוֹתוֹ כִּי הֵם אֵינָם מְצַדוּ וּמְמִינוּ.

(דף קע ע"ב, ובביאורינו כרך ג עמ' תקמו-תקמט)

רמ"ח אברי האדם, בנגד רמ"ח מצות עשה, ורמ"ח מלאכי השכינה

וְאָמַר עוֹד בְּגִין דְּאִית בְּבֵר נֶשׂ רמ"ח שְׂיִיפִין לְקַבֵּל רמ"ח פְּקוּדֵין דְּאוֹרֵייתָא דְּאֵינּוּן לְמַעַבְד אֲתִיְהִבוּ לְפִי שְׂיֵשׁ בְּאֲדָם רמ"ח אֲבָרִים כְּנַגְד רמ"ח מְצוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהֵם נִתְּנוּ לַעֲשׂוֹת וּלְקַיֵּם, וְלְקַבֵּל רמ"ח מְלָאכִין דְּאֲתִלְבַּשְׁת בְּהוּן שְׂכִינְתָּא וּכְנַגְד רמ"ח מְלָאכִים שֶׁהַשְּׂכִינָה

שבת דא שירא

תקוני זוהר בכל יום מסוגל מאד לנפש

ואני מצווה לכל אחד מהאברכים לומר איזה דפים תקוני זוהר בכל יום המסוגל מאד לנפש ולא להתרשל מזה חלילה כי אין לשער גודל ועוצם הטובה שתצמח מזה וימתקו הדינים.
(אגרות שומרי אמונים להרה"ק רבי אהרן ראטה זצוק"ל אגרת ט"ו)

לקבלת העלון מודי שבעי יש לשלוח אימיל בכתובת:
3022233@gmail.com

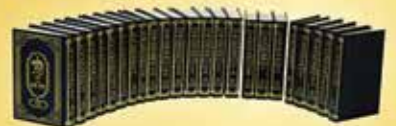
הזוהר הקדוש ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל



פורמט כיס
"ובלכתך בדרך"
מהדורת ר' יוסף צבי
בערגער
(cm 16.5/11.5)



פורמט רגיל (cm 24/17)



פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
(cm 17/12)